

Kyselé zelí a jeho vliv na dodávku elektrické energie.

Jak si dobře z praktického života pamatujeme tak i v pozdějších letech šťastného žití s pokroucenými končetinami neustálým močením a stařeckou cukrovkou si užíváme všech extrémních situací, které nám zbytek života pro rozptýlení zbytku mozkové činnosti přináší. Tentokrát mně zaujal dosud neprobádaný vzájemný poměr mezi kysaným zelím a elektrickým proudem. No celé to začalo ranním poplachem... „Tatko, vstávej přestalo nám fungovat ústřední topení, termostat je naplno ale začínají zástavy nohy a kape z nosu“.

Tak v pyjamas, letní sandály na nohou, jsem se vypravil do sklepa ke kotli. Kotel zádušně stál a nezasvítil na pozdrav jako obvykle rozsvícenýma světýlkama a známým šustěním spalovaného plynu. Tím vznikla první osobní diagnosa – nejde do kotle elektrika. Všecky kabely jsou tedy ohmatány na všech místech připojení. V pojistkové skříni je vypadlý pojistkový jistič, který když se znovu nahodil - blesk a rána jako z děla. A tak na řadu přišlo další místo trvalého odběru a to jsou rybičky, umístěné z bazénu ze zahrádky do ovocného a bramborového sklípku, kde se v sudu z PVC vesele prohánějí při probublávajícím filtrování vody za svitu úsporné žárovky - vše poháněno elektrikou. Od dveří vidím, že světlo žárovky se ve vodě neodráží.

Elektrika k bazénku prochází přes mechanický časový spínač, to aby tý elektriky zase nebylo tolik. Do spínače byla zastrčená bakelitová rozdvojka pro žárovku a filtrovací čerpadlo. Tak jsem tu soustavu kabelů rozpojil, jistič natáhnul a kotel se rozběhnul.

Spínač s rozdvojkou se nalézá v jednom patře regálu, které je rezervováno pro pohodlný přístup k ovládání. Další regálová patra nahoru i dolů jsou užívána pro uskladnění různých pochutin, ať již volně ložených nebo uzavřených ve skleněných láhvích.

Odpoledne na sváteční návštěvu přijel bráška z Prahy, jinak to kutil všech technických oborů elektrické energie zejména. Po prohlídce elektrického rozvaděče jsem ho zavedl do zeleninového sklepa a on po zevní prohlídce povídá “všechno by bylo v cajku, jenom koukám došlo ke kráťasu v rozdvojce, která je jako bazének naplněná tou báječnou zelnou šťávou ze sklenice v regálu o patro výš, kde víčko neudrželo zvýšené tlaky dokysávajícího zelí. Šťáva stékala po lahvi pod sebe na prkno a potůčkem po prkne přesně nad rozdvojkou padala tam kam neměla!!!

Rozdvojkou jsem praštil o zem, bolavé místo přikryl igelitovým pytlíkem, nahodil jistič a jedem dál!

Plyne z toho poznání: Kyselé zelí patří na talíř a do žaludku, tam je to báječná věc. Ne tak v elektrických rozvodech.....

Robert Vánoce 2013